

katalog, výraz pro speciálně uspořádaný seznam či soupis. Zčásti analogickou funkci plní výraz *inventář*. Výraz *katalog* byl vytvořen z latinského slova *catalogus*, jež povstalo z řeckého *katalogos* (= sebrání; od *katalegō* = vypočítávám; to složeno z *kata-* = dolů, proti či zpět, a z *legō* = sbírám). Ve vztahu k antické literatuře se mohl katalogem mýnit i básnický útvar, pokud v něm byl podán určitý výčet. Postupně se začaly slovem *katalog* označovat seznamy či soupisy, které evidují soubor nějakých jevů (viz např. katalogy hvězd, rukopisů, knih, známek, výstav apod.), a to za účelem informačně kognitivním, buď věcně praktickým, nebo i odborným a vědeckým. Katalogy bývají uspořádány podle příslušného věcného, ale i formálního hlediska a mívají formu písemnosti: může jít o list, konvolut listů či knihu (někdy vydanou tiskem), využívá se však též forma lístkového katalogu, tj. kartotéka (lístkový katalog umožňuje řadit záznamy katalogizovaných jednotek podle různých hledisek - v knihovnách bývá např. k dispozici katalog uspořádaný podle jmen autorů a kromě toho i věcný katalog, řadící knihy podle tematiky; navíc lze kartotéku snadno průběžně doplňovat); nověji slouží katalogizaci počítačová technika. Pokud u seznamů či soupisů převládá funkce administrativně evidenční, označujeme je spíše jako *inventáře* (inventář je chápán především jako seznam majetku; středověké latinské slovo *inventarium*, odvozené od *inventare* = shledávám, souvisí s výrazem *inventus* = nalezená věc); v tomto případě se jedná namnoze o písemnosti úřední povahy. Jak inventarizace, tak zejména katalogizace se řídí určitými pravidly, která mohou být pro ten který věcný resort v jistém období závazně normována (viz např. instrukce pro katalogizaci knihoven, archívních pramenných fondů apod., ale i normy majetkové inventarizace). Typem věcně specializovaných katalogů jsou též katalogy evidující určité hudební reálie a sloužící tudíž hudební praxi nebo muzikologickému bádání: takovéto soupisy lze označit jako *hudební katalogy*, jedná-li se spíše o výsledky inventarizace, pak jako *hudební inventáře*.

S formami majetkové evidence, tedy vlastně s inventarizací, se setkáváme prakticky ve všech civilizacích, současná inventarizační a katalogizační praxe však navazuje hlavně na tradici evropského středověku. Majetkově právní význam inventářů zdůrazňovala zvl. církev (např. i pražská synoda 1349 či statuta pražské kapituly 1350). Seznamy rukopisů a knihovní katalogy se objevují v západní Evropě od 8. stol. a ve vrcholném středověku jsou již zcela běžné. V rámci takovýchto katalogů mohly být někdy uváděny i hudebně relevantní písemné materiály (viz např. záznam "hudebních knih" v katalogu augustiniánské knihovny v Yorku 1372). Od 16. a 17. stol. se specificky vyhraňuje forma majetkového inventáře: ten se pořizuje při předávání funkce a majetkové odpovědnosti, při úmrtí majitele (tzv. pozůstalostní soupisy), při vyvlastnění majetku (např. šlechtického a církevního) apod., ve velkých a podrobných soupisech pak mnohdy najdeme oddíly věnované knihám, uměleckým předmětům, hudebním nástrojům a notovému materiálu. Potřebu soustavnější a oborově specifické katalogizace hudebních reálií (zejména notových materiálů a knih o hudbě) vyvolal mj. rozvoj knihtisku, → *nototisku* a tržních ambicí vznikajících hudebních → *nakladatelství*: jednak se začaly objevovat mnohé (i tištěné) katalogy s převažující informativní a komerční funkcí, jednak se v → *hudebních sbírkách* sloužících hudebně provozním institucím, nebo vznikajících ze sběratelských pohnutek soustředoval stále větší počet tištěných i rukopisných hudebnin, jež bylo třeba evidovat (podobně rostl v majetku takovýchto institucí a sběratelů počet hudebních nástrojů, vyžadujících rovněž soustavné evidence). Postupně se tedy začínají objevovat též hudební inventáře a zejména katalogy jako samostatné písemnosti, nebo alespoň jako speciální oddíly obecněji zaměřených seznamů. Dobové názvy všech takovýchto mimohudebních i hudebních seznamů značně kolísají: figurují tu označení jako *inventář*, *katalog*, *konsignace*, *seznam* apod., resp. jejich různé jinojazyčné ekvivalenty. Oddělit typ hudebního inventáře od typu hudebního katalogu nebývá pro starší období vždy snadné (prakticky tak lze učinit až na základě analýzy motivací vzniku či zkoumáním funkcí té které písemnosti, přičemž katalogy se zpravidla podrobněji a odborněji zaměřují na věcné vystižení

evidovaných reálií), v každém případě však podobné soupisy představují dobově významnou formu evidence hudebně relevantních materiálů. Veškeré takovéto (k hudbě zčásti či zcela zaměřené) inventáře a katalogy minulých období, avšak též soupisy, vznikající třeba i dnes z podobných důvodů, se pak stávají významným pramenem, sloužícím novodobému hudebně historickému bádání. Od 19. stol. jsou ovšem pořizovány a mnohdy i vydávány hudební katalogy vyvolané přímo potřebami muzikologie a předstávající vlastně již výsledek badatelské činnosti. Obecně (tedy i z hlediska dalšího vývoje katalogizační či inventarizační praxe) lze říci, že hudební katalogy (resp. inventáře) zachycují např. → *hudebniny*, zvl. notové materiály kulturně aktuální i historicko-pramenné povahy, → *gramofonové desky* či jiné typy zvukových nahrávek hudby, hudebně ikonografický materiál, → *hudební nástroje*, pojednání o hudbě, nejrůznější typy hudebních → *pramenů* a další s hudbou spjaté reálie. Zatímco inventární soupisy registrují určitý soubor hudebně relevantních reálií jako něčí majetek, slouží katalogy např. → *bibliografii*, → *diskografii*, → *heuristice*, jakož i orientaci po aktuálním hudebním repertoáru, komerční propagaci apod. Často zachycují katalogy (resp. inventáře) obsah → *hudebních sbírek*, zvl. → *hudebních knihoven*, → *hudebních muzeí*, tzv. → *hudebních archívů* a → *fonoték*, různé široké výseky nakladatelské produkce (→ *nakladatelství*) a hudebně tržního sortimentu i jinak dané soubory hudební tvorby a s hudbou spjatých reálií (vydávají se přirozeně též katalogy hudebních výstav). Také při inventarizaci či katalogizaci hudebních materiálů (zvl. not, hudebních nástrojů, zvukových záznamů atd.) se uplatňovala zprvu spontánně či zvykově, později více či méně závazně jistá pravidla. Těmito pravidly se normativně určuje, jaké vlastnosti a stránky objektu má katalogizační či inventární záznam verbálně, ale třeba i pomocí určitých dalších značek popsat, neboť právě na základě takto zachycených údajů lze kdykoliv později onen objekt identifikovat. Katalogizace hudebnin se dnes např. provádí podle mezinárodně dohodnutých pravidel, která byla prosazena organizací *Association Internationale des Bibliothèques Musicales (AIBM)*; → *hudební knihovna*); na mezinárodní bázi jsou hudebniny odborně katalogizovány v rámci projektu *Répertoire international des sources musicales (RISM)*, → *heuristika*). Snaha katalogizovat co nejspécifičtější způsobem samotné hudební výtvořiny vedla k tomu, že se za velmi podstatný identifikační znak začala pokládat nejcharakterističtější složka příslušné hudební struktury (např. skladby či jejich částí), zpravidla příslušný → *incipit*. Jelikož katalog (resp. inventář) představuje písemnost, zaznamenává se incipit notačně: hovoří se pak o tematickém katalogu či inventáři (francouzské označení *catalogue thématique* se objevilo poprvé r. 1768), kdežto seznamy nedisponující takovými notovými poukazy na hudebniny se pokládají za katalogy či inventáře netematické. Počátky zmíněné notačně záznamové praxe sahají do středověku, v pozdní renesanci a v baroku se opatřovaly notovými záznamy incipitu rozmanité seznamy dobové tvorby. Hojný výskyt tematických katalogů (resp. též inventářů) kolem r. 1750 a v následujících desetiletích lze snad vysvětlit i tím, že právě v té době se rodí novodobé pojetí hudebního → *tématu* a že téma se začíná jevit jako základní východisko kompoziční práce. Incipitní katalogy našly uplatnění též při evidenci a → *klasifikaci* hudebně folklórního materiálu (nápěvů a textů lidových písní).

Vývoj katalogizace či inventarizace hudebních reálií přinesl několik různých typů k hudbě zaměřených soupisů.

1. Velmi záhy se vytvořil specifický seznam hudebních projevů, vybavený notačními záznamy, totiž středověká písemnost označovaná jako *tonarius* či *tonarium* (resp. *intonarium*). Tonaria se objevovala od 8. a 9. stol. a jejich cílem bylo uvádět zpěváky gregoriánského chorálu do repertoáru tím, že zpěvy byly tříděny podle příslušnosti k církevním tóninám (→ *tonus*, → *tónina*), přičemž příslušné nápěvné či intonační modely (→ *intonace*) bylo možno demonstrovat neumovými záznamy. Od přelomu 16. a 17. stol. se

pak analogickým způsobem (formou jakýchsi registrů či indexů) notačně zaznamenávaly incipity skladeb obsažených v nějaké kolekci, ve velkém sborníku apod.

2. Již v době inkunabulí začaly být tiskem vydávány listy, jež formou prospektů či inzerce informovaly veřejnost o nabídce nakladatelů a obchodníků s knihami. Z těchto forem se vyvinuly v průběhu 16. stol. nakladatelské, tržní či aukční katalogy, které se mohly zmiňovat též o tištěných (resp. jakýchkoliv) notových materiálech. Hudebniny tu zpravidla představovaly jeden oddíl nabízené a podle obsahu roztříděné knižní produkce a při jejich popisu se uplatnila dosti vyhraněná pravidla: kromě titulu hudebniny a jména autora se uváděly poznámky o obsazení, o velikosti svazku a o místě vydání, přičemž hudebniny mohly být jistým způsobem tříděny (např. podle počtu hlasů). Takovéto katalogy začaly být vydávány v hlavních obchodních střediscích Německa (Frankfurt n. M. od 1564, Lipsko od 1594, dále též v Augsburgu) a Itálie (Benátky od 90. let 16. stol.). V letech 1611 a 1625 vydával katalogy německých knih a hudebnin G. Draudius (jejich faksimile vyšlo péčí K. Amelna v Bonnu 1957) a za první čistě hudební seznam tohoto typu je pokládán *Catalogus librorum musicalium variorum authorum*, vydaný r. 1622 firmou G. Willera. Vydávání takovýchto katalogů pokračovalo až do 18. stol., kdy Breitkopfovo lipské nakladatelství přikročilo k vydávání tematických katalogů své nabídky hudebnin (1762-87; katalogy obsahovaly též tvorbu autorů českého původu). V českých zemích je pořizování katalogu hudebnin pro potřeby knižního obchodu doloženo v Olomouci k r. 1757. Hudební nakladatelství a obchody s hudebninami přirozeně vydávají katalogy svého hudebninového sortimentu dodnes (srovnej ČSHS I, s. 656). Většinou jde o katalogy netematické, setkáváme se však i s výjimkami: *Státní hudební vydavatelství* v Praze vydalo např. spolu s exportním podnikem *Artia* propagační, leč odborně uspořádaný tematický katalog hudební edice *MAB (Padesát svazků edice Musica antiqua bohemica)*, ed. J. Racek a J. Pohanka, P 1961). Na sklonku 18. stol. se z této praxe vyvinul typ prvních obecněji pojatých hudebně bibliografických soupisů (→ *bibliografie*; nejstarší je Forkelova práce *Allgemeine Litteratur der Musik*, 1792; počátkem 20. stol. působili na tomto poli významně též B. a F. Pazdírkové). Současná muzikologie se pokouší rekonstruovat produkci historicky významných minulých nakladatelství formou speciálních seznamů či katalogů (A. Weinmann začal např. takto r. 1948 soustavně podchycovat produkci starších vídeňských nakladatelských domů; → *nakladatelství*).

3. V epoše renesance či humanismu se vytvářejí leckdy již značně početné → *hudební sbírky* notového materiálu, zvl. na půdě → *kapel* pak i kolekce hudebních nástrojů. Tyto sbírky slouží namnoze hudebnímu provozu chrámů, klášterů, aristokratických dvorů (→ *zámecká hudební kultura*), někdy i škol a dalších institucí, sbírky hudebnin pro účely hudebního provozu jsou však posléze pořizovány i hudebníky, počítajícími se získáním nějaké významné hudební funkce v takovýchto institucích. Ryze sběratelské zájmy se při vzniku prvních hudebních sbírek uplatňují spíše jen sekundárně. Postupně se začínají sepisovat majetkové inventáře nebo i odborněji koncipované katalogy pozdně renesančních hudebních sbírek a tato praxe se pak nepřetržitě rozvíjí až do nové doby. Nejstarším hudebním inventářem je zřejmě inventář heidelberské dvorské kapely (1544), z přelomu 16. a 17. stol. známe pak hudební inventáře (resp. katalogy) z Innsbrucku, Kremnice, z Bruselu a z mnoha dalších evropských lokalit. Kolem r. 1750 se pořizují již tematické katalogy hudebních sbírek, zahrnujících většinou hudební repertoár ze stylového přelomu hudebního baroka a klasicismu. Vnitřní systematika soupisu hudebnin i způsob popisu jednotek se v průběhu staletí zdokonalovaly a zvl. v případě katalogů anticipovaly systém novodobých odborných katalogizačních pravidel. Velký počet inventářů či katalogů hudebních sbírek vznikl též v českých zemích. Zprvu tu zaznamenávají zvl. inventáře kostelů výskyt liturgických knih (ve Frýdku např. v polovině 16. stol.; → *Frýdek-Místek*). Skutečné hudební inventáře či katalogy jsou pak sepisovány až v době, kdy se v aristokratických rezidencích,

ale i na kůrech, ve školách apod. utvářejí pozdně renesanční hudební sbírky. R. 1591 byl v Praze v češtině pořízen pozůstalostní soupis hudebnin J. Handla. Z r. 1605 pochází německy psané *Inventarium* školy v → *Horním Slavkově* (o hudebninách se tu vypovídá výrazem *partes*), r. 1608 byl pořízen inventář kláštera ve → *Zlaté Koruně*, zachycující i polyfonní hudební repertoár, a k činnosti rožmberské kapely (→ *Český Krumlov*, → *Třeboň*) se vztahovaly inventáře, vypovídající o letech 1599, 1601, 1609 a 1610. S touto slohovou vrstvou souvisí též inventář hradu → *Pecka*, pořízený v souvislosti s pobělohorskými událostmi 1621-22 a zachycující mezi zabaveným majetkem K. Haranta též kancionály, „partes do kostela“ a hudební nástroje. O přechodové slohové situaci vypovídají seznamy farního kostela v → *Příboře* (1614, 1637). Jen povšechně informovaly o počtu hudebnin ve sbírkách inventáře pozdějšího údobí, konkrétně seznamy kostela Panny Marie před Týnem v Praze (1644), majetku Jana Viléma ze Švamberka (asi 1651), literátského kůru P. Marie před Týnem (1673) a literátů v → *Netolicích* (1650-99). K této skupině seznamů se časově druží nevelký, leč podrobně rozepsaný hudební inventář kostela Panny Marie v → *Kroměříži* (1659), jakož i hudební inventáře chrámu sv. Marka v → *Litovli* (1671 resp. 1672 a 1690; zachycují nástroje i notový materiál). Seznamy svých barokních hudebních sbírek pořizovaly dále piaristé ve → *Strážnici* (1675) a *Kroměříži* (1691, patrně i později). Zajímavý je seznam hudebnin farní školy (resp. farního chrámu) v Třebenicích (inventář byl pořízen asi r. 1699 kantorem J. L. Pátkem), jakož i seznam sbírky farního kostela z Branné (1698-99). Hudební repertoár vrcholného baroka a dvorských kultur zachytily inventáře liechtensteinské sbírky v → *Kroměříži* (1695-96; již r. 1671 sepsal ovšem své kroměřížské hudebniny P. J. Vejvanovský a r. 1683 byly inventárně podchyceny nástroje u sv. Mořice; mořická duchovní hudba byla pak ještě znovu podchycena r. 1714), zámecké kapely v → *Tovačově* (1699) a zámku v → *Českém Krumlově* (jeden inventář z konce 17. stol., druhý z r. 1706 a třetí z doby po r. 1706). Další rozvoj chrámové hudby dokumentují inventáře kostelů sv. Martina a sv. Víta v → *Kostelci nad Labem* (1707), cisterciáckého kláštera v → *Oseku* (1706 a 1720-33; pak velký tematický katalog z r. 1754; katalogizační tradice pokračovala v Oseku i v 19. stol.: pořízeny byly tematický soupis symfonií, netematický chrámový inventář z r. 1840 a jeho doplněk z r. 1847, jiný netematický soupis z poloviny století, netematický soupis světské tvorby, netematický soupis z r. 1894 a další dílčí seznamy), piaristické koleje v → *Kosmonosích* (z let 1707 a 1712), piaristické koleje ve → *Slaném* (1713, doplňky z r. 1760; soupis zachycuje zejména domácí tvorbu), rajhradského kláštera (1725; již před tímto datem byl pořízen stručný orientační seznam hudebnin a hudebních nástrojů; → *Rajhrad*) a jezuitské koleje v → *Uherském Hradišti* (1730). V letech 1717 a 1722 měl K. K. Gayer (ředitel kůru u sv. Víta v Praze) údajně sepsat inventáře (konsignace) svatovítské sbírky, jejímž základem byl zřejmě fond hudebnin zakoupený v Itálii. Část Gayerovy sbírky odkoupili pražští křižovníci, kteří nechali sepsat inventář své obrovské kolekce hudebnin vrcholného a pozdního baroka v letech 1737-38. O vývoji chrámové hudby od poloviny 18. stol. do období vrcholícího klasicismu vypovídají dále inventáře z → *Trutnova* (soupis hudebních nástrojů, 1746), z kůru sv. Tomáše v Brně (1749, 1754, 1771, 1772, 1786 a 1795), z → *Kvasic* (1757), z literátského kůru P. Marie před Týnem v Praze (1763), z literátského kůru u sv. Vojtěcha v Praze (2. pol. 18. stol.), z kostela sv. Jakuba v Brně (1763, významný tematický katalog), ze → *Staré Boleslavi* (z let 1773, 1781 a 1804) a z Hradiska u Olomouce (1784). K nim se pojí i tematický katalog z → *Rajhradu* (1771). Česky psaný inventář kůru v → *Havlíčkově Brodě* (1768) zachycuje převážně jen hudební nástroje. Obrazem zámecké hudební kultury v → *Brtnici* je tematický inventář či katalog (1752; zřejmě nejstarší tematický katalog z českých zemí), zachycující již nástup předklasických stylových tendencí. Podobně orientován je tematický inventář kapely olomouckého biskupa L. Egka (asi z r. 1759 či 1760; další soupis z r. 1761). Existenci hudebních nástrojů a velké sbírky

hudebnin na zámku v → *Duchcově* dosvědčuje pozůstalostní inventář z r. 1775. O rozvoji zámeckých hudebních kultur v období klasicismu i dalších desetiletích vypovídají soupisy jako tematický katalog hudební sbírky ze zámku Lešná u → *Zlína* (před r. 1800), netematický inventář hudební sbírky zámku ve → *Strážnici* (počátek 19. stol.), 2 tematické katalogy clam-gallasovské sbírky z → *Frydlantu* (asi z počátku 19. stol.), tematický katalog a fragment netematického soupisu hraběte Filipa Kolovrata-Krakovského (→ *Radenín*, kolem 1800; další 3 tematické katalogy komorní hudby z radenínské sbírky byly pořizovány až od poloviny 19. stol., kromě toho zřejmě existovaly též netematické inventáře kolovratské sbírky, snad z 1. pol. 19. stol.), 4 tematické katalogy a netematický hudebně divadelní katalog chotkovské hudební sbírky (→ *Nové Dvory*, → *Kačina*, po 1800, snad kolem 1820), netematický inventář hudebnin a hudebních nástrojů kardinála Colloreda (→ *Kroměříž*, 1811), svým způsobem pak i v Kroměříži uchované soupisy hudební sbírky arcivévody Rudolfa (zčásti tematický velký katalog z r. 1806, 2 netematické fragmenty soupisů, netematický katalog děl Beethovenových, 6 dalších speciálních netematických katalogů). Doznívání aristokratické hudební kultury dokumentuje řada katalogů zámecké hudební sbírky z → *Náměště nad Oslavou* (hlavní tematický katalog z počátku 19. stol. a jeho další verze, zčásti tematický katalog houslových, komorních a vokálních děl z r. 1823, zčásti tematický katalog klavírních děl z r. 1872, různé tematické i netematické katalogy harfových děl apod.), inventář zámku v → *Bojkovicích* (1844; soupis hudebních nástrojů), soupis pochodů z hudební sbírky A. Kinského (asi z poloviny 19. stol.) a nevelký seznam hudebnin hradu → *Pernštejna* (z počátku 20. stol.). Pozoruhodnou sbírku nástrojové hudby zachytil formou tematického katalogu duchovní G. Kohaut v → *Rosicích* (1813) a P. A. G. Weis sepsal tematický katalog své velké sbírky světské hudby v Pohorelicích (1824). Klášter v → *Broumově* disponoval obrovskou sbírkou světské hudby, kterou zachytil tematický katalog z let 1836-57 (chrámovou hudbu zaznamenal netematický katalog, sepsaný asi po r. 1865). Netematický inventář z r. 1848 vrhá pohled na sbírku chrámových i světských hudebnin, které získal hudební spolek v Úterý po smrti učitele B. Soukupa. Dobový vývoj chrámových hudebních sbírek reflektují tematický katalog sbírky z → *Žatce* (1792-93), inventáře kůru z Blížkovic u → *Moravských Budějovic* (1797, 1798 a z poloviny 19. stol.), tematický katalog sbírky milosrdných bratří ve → *Valticích* (kolem 1800; notové záznamy incipitu tu zpravidla uvádějí generálbas na 1 osnově, někdy i na 2 osnovách s melodickým hlasem, což je dosti ojedinělá záznamová praxe), tematický katalog břevnovské sbírky v Praze (přelom 18. a 19. stol.; pak pořízen nový zčásti tematický, ale i netematický soupis, navíc též netematický tabelární soupis autorů; vzniklo i 5 specializovaných tematických soupisů), tematický inventář chrámové hudební sbírky z → *Litomyšle* (1803), soupis hudebních nástrojů kostela sv. Mořice v Kroměříži (1808), inventář hudebnin a hudebních nástrojů farního kostela sv. Václava v → *Mikulově* (1819), 2 netematické inventáře kostela v → *Nové Říši* (1825, 1829; 2 další seznamy pocházejí z r. 1914), soupis hudebních nástrojů (1827) a netematické inventáře (1831, 1835, 1836) minoritského kostela v Brně, tematický inventář hudební sbírky kostela ve Sloupu (20. - 40. leta 19. stol.), tematický inventář chrámové hudby z 1. pol. 19. stol. (snad z okolí Dobříše), inventáře majetku kostela sv. Mořice v Kroměříži (včetně soupisu hudebních nástrojů a hudebnin, 1827, 1833 a 1834; další netematické hudební inventáře pocházejí z let 1837 a 1839-40), tematický inventář milosrdných bratří v Praze (1829, k tomu doplněk a další fragmenty či specializované soupisy), řada inventářů a katalogů z → *Rajhradu* (3 majetkové inventáře z r. 1829; netematické inventáře asi z let 1843-44, 1851 a z počátku 20. stol.; unikátní lístkový tematický katalog hudebnin, pořízený v 19. stol.), velký třísvazkový tematický katalog sbírky strahovských premonstrátů v Praze (1833, sepsán G. Strništěm; k tomu počátkem 40. let přidán dodatkový tematický katalog; netematické soupisy pocházejí z let 1846, 1853 a 1856), majetkový, leč hudební sbírku

zachycující inventář kostela sv. Mořice v → *Olomouci* (1833-34 a 1835; dále netematický inventář hudebnin z r. 1835), netematický inventář chrámové hudby ze začátku 2. čtvrtiny 19. stol. (snad ze Zábřehu), netematický inventář kůru děkanského kostela v → *Nymburce* (1836-54), kůrový netematický inventář kostela na Petrově v Brně (1841, doplňky z let 1844, 1869, 1870 a 1871), netematický inventář hudebnin a hudebních nástrojů farního kostela ve → *Vyškově* (1842; k tomu se vztahuje soupis sbírky hudebníka F. Nováka z téhož roku; další netematické inventáře kůru pocházejí z let 1860 a 1921), netematický katalog starobrněnského kůru (1845; k tomu připojen seznam světských hudebnin; → *Brno*), inventář hudebních nástrojů ze → *Želivi* (1846), inventáře hudebních nástrojů brněnského augustiniánského kůru (z r. 1847, 1848 a 1854) a tamější fundace (1847 a 1854), tematický inventář hudebnin a seznam hudebních nástrojů piaristického kostela v → *Bílé Vodě* (1848), tematický inventář děl sepsaných F. Doubravským pro kůr v → *Lomnici nad Popelkou* (z poloviny 19. stol.), tematický katalog hudebnin chrámu sv. Jiljí v → *Tře-boni* (1854), inventář hudebnin kostela sv. Ducha v → *Hradci Králové* (1855), tematický inventář hudebnin regenschoriho F. Kříčka z Radonic (1857), inventář knih a hudebnin kantora a regenschoriho M. Zháněla (vedeno od r. 1859 snad v Biskupicích či ve Vranově u Brna), 2 svazky netematického katalogu hudebnin z metropolitního kostela v → *Olomouci* (kolem r. 1870; existoval i starší katalog z r. 1820), netematický inventář světských hudebnin sepsaný L. Janáčkem (1872, snad ve vztahu k brněnské augustiniánské sbírce), seznamy hudebnin a hudebních nástrojů dominikánů v → *Uherském Brodě* (1884 a 1887-88), netematický inventář hudebnin chrámu sv. Bartoloměje v → *Bakově nad Jizerou* (1885), seznam hudebnin a hudebních nástrojů frýdeckého kůru (z konce 19. stol.), pozůstalostní soupis hudebnin regenschoriho F. Kneidla z Mirošova (1920), pozůstalostní soupis učitele T. Jirotky z Ořechu u Prahy (1920; jde o chrámovou sbírku), netematický seznam hudebnin farního kostela v Dlouhomilově u Zábřeha (1928) a netematický inventář chrámové sbírky ve Znojmě (pořízen mezi světovými válkami).

4. Od přelomu 18. a 19. stol. (někdy i s jistými předjímky) se formují novodobé → *hudební sbírky* jako soukromé, zejména však veřejné kolekce hudebnin a hudebních nástrojů. Sbírkami mohou vznikat růstem počtu hudebnin ve velkých knihovnách obecnějšího zaměření a počtu hudebnin i hudebních materiálů v muzejních institucích, "stárnutím" (dezaktualizací) repertoárových sbírek, jež zprvu sloužily hudebnímu provozu, zakládáním speciálních institucí typu → *hudebních knihoven*, → *hudebních muzeí* a tzv. → *hudebních archivů*, soukromou (často i badatelsky zaměřenou) sběratelskou činností apod. Hudební kolekce tohoto novodobého typu byly zprvu katalogizovány formou rukopisných seznamů (knihovny ve Florencii a Neapoli disponovaly podobnými katalogy již od poloviny 18. stol.), od 70. let 19. stol., a zvl. hojně od přelomu 19. a 20. stol. začínají pak být katalogy takovýchto sbírek vydávány tiskem, a to ve všech zemích, kde se rozvíjí typ evropské hudební kultury. V českých zemích zachytil např. stav hudební sbírky B. Donebauera R. Batka již r. 1894 a A. Buchner (*Hudební sbírka Emiliána Troidy*, P 1954) popsal formou tematického katalogu výsledky sběratelské práce Troidovy. Z odborných katalogů hudebních sbírek v českých zemích lze uvést zejména tyto publikace: A. Podlaha: *Catalogus collectionis operum artis musicae quae in bibliotheca Capituli metropolitani Pragensis asservantur* (P 1926, netematický soupis); V. Plocek: *Catalogus codicum notis musicis instructorum qui in Bibliotheca publica rei publicae Bohemicae socialisticae in Bibliotheca universitatis Pragensis servantur* (2 svazky, P 1973, tematický katalog); O. Pulkert: *Domus Lauretana Pragensis* (2 svazky, P 1973, tematický katalog); E. Troida: *Kostelní archiv mělnický* (HRe 9, 1915 - 1916, č. 1, s. 6 - 10, č. 2, s. 75 - 81, č. 4, s. 127 - 133, č. 5, s. 176 - 180); J. Holeček: *J. A. Seydl decani Beronensis operum artis musicae collectio. Catalogus* (P 1976, tematický katalog); A. Breitenbacher: *Hudební archiv kolegiálního kostela sv. Mořice v Kroměříži*

(Zvláštní příloha Časopisu Vl. spolku musejního v Olomouci, roč. XL. [Rok 1928], Kroměříž 1928, Zvláštní příloha Časopisu Vlast. spolku musejního v Olomouci, roč. XLI. [Rok 1928], Olomouc 1928, Zvláštní otisk z Časopisu Vlast. spolku musejního v Olomouci, roč. XLIII, č. 1 - 4 [Rok 1930], Kroměříž 1930, Zvláštní otisk z Časopisu Vlasteneckého spolku musejního v Olomouci, roč. XLVIII., čís. 1 - 2 [Rok 1935], Olomouc 1935, netematický soupis); A. Breitenbacher: *Hudební archiv z děkanského kostela P. Marie v Kroměříži* (Zvláštní otisk z Časopisu Vl. spolku musejního v Olomouci 44, 1931, Olomouc 1931, netematický soupis); A. Breitenbacher: *Hudební archiv z bývalé piaristické koleje v Kroměříži* (Kroměříž 1937, netematický soupis). Ze speciálních heuristických prací uvedme monografii J. Černého *Soupis hudebních rukopisů Muzea v Hradci Králové* (MM 19, 1966, s. 9 - 240). Na vysoké odborné úrovni byly zpracovány též netematické (spíše hudební praxi sloužící) katalogy rozhlasových hudebních sbírek: K. Vetterl: *Katalog hudebních archivů Čs. rozhlasu* (2 svazky, P 1938 - 1939); E. Hradecký - M. Rutová: *Katalog orchestrálních notových materiálů, uložených v archivech Čs. rozhlasu* (2 svazky, P 1964 - 1965). Edice katalogů dokumentaristicky zpracovávaných hudebních sbírek umožnila rozvoj muzikologicky pojaté moderní mezinárodní → *bibliografie* a → *heuristiky* (projekty jako *QL*, *RILM* a *RISM*; pro tyto účely začal být i v bývalém Československu zpracováván centrální katalog hudebních památek).

5. Silící zájem o osobnosti skladatelů vyvolal mj. i snahu pořizovat co nejpřesnější a nejúplnější soupisy jejich tvorby (někdy šlo o aktivitu samotného autora či jeho příbuzných: L. Mozart sepsal např. skladby svého dvanáctiletého syna a W. A. Mozart zaznamenával svou tvorbu od r. 1784). Skladatelské monografie bývají proto často doplněny alespoň informativním přehledem autorova díla, občas byly tematické katalogy děl určitého autora pořizovány i nakladateli hudebnin (vídeňské a lipské katalogy děl I. Moschelese a C. Czerného), novodobé propracovanější seznamy však nabývají povahy skutečných odborných katalogů, mnohdy i tematických (incipitních), kde bývají navíc shromážděny podrobné údaje o další životnosti toho kterého díla. Takovéto tematické katalogy (systematicky, chronologicky, nebo i oběma způsoby upořádané) pořídil např. L. Köchel pro tvorbu Mozartovu (1862; viz zkratku *K. V.*), F. W. Jähns pro dílo Weberovo (1871), P. Jurgenson pro skladby P. I. Čajkovského (1897), G. Nottebohm pro tvorbu Beethovenovu (1913), W. Schmieder pro díla J. S. Bacha (1950, viz zkratku *BWV*) atd. Počet tematických katalogů tohoto typu se v posledních desetiletích rychle rozrůstá a starší katalogy bývají vydávány v revidovaných reedicích. Tvorbu skladatelů spjatých s českými zeměmi zachytily zvl. tyto odborné soupisy či katalogy: F. Benda - tematický katalog v disertaci A. Lasersteina *Franz Benda, sein Leben und seine Werke* (Breslau 1924); J. Dessauer - tematický katalog v disertaci O. Sertla *Joseph Dessauer* (Innsbruck 1951); K. Ditters z Dittersdorfu - tematický seznam v práci C. Krebse *Dittersdorffiana* (Bln 1900); J. L. Dusík - H. A. Craw: *A biography and thematic catalog of the works of Jan Ladislav Dussek* (dis. z University of Southern California 1964); F. X. Dušek - tematický soupis v knize V. J. Sýkory *František Xaver Dušek* (P 1958); A. Dvořák - O. Šourek: *Dvořák's Werke. Skladby Dvořákovy* (Bln 1917; tematický katalog vydaný Simrockovým nakladatelstvím), dále pak J. Burghauser: *Antonín Dvořák. Thematický katalog. Bibliografie. Přehled života a díla* (P 1960); 2. revidované, podstatně doplněné a důsledně trojjazyčné, tj. česko-německo-anglické vydání Burghauserova katalogu vyšlo pod tímž názvem v Praze 1996); Z. Fibich - netematický seznam ve 2. dílu sborníku *Zdeněk Fibich* (ed. A. Rektorys, P 1952); J. B. Foerster - netematický soupis ve sborníku *J. B. Foerster. Jeho životní pouť a tvorba 1859 - 1949* (P 1949); R. Führer - tematický katalog v práci B. hraběte z Kolowratu *Robert Führer. Jeho život a dílo* (P 1912); F. L. Gassmann - tematické seznamy v disertacích F. Kosche *Florian Leopold Gassmann als Kirchenkomponist* (W 1924) a E. Leuchtera *Die Kammermusik Florian Leopold Gassmanns* (W 1926); Ch. W. Gluck - A. Wotquenne: *Catalogue thématique des oeuvres de Ch. W. v.*

Gluck (Lpz. 1904); A. Hába - netematický seznam v knize J. Vysloužila *Alois Hába* (P 1974); L. Janáček - netematický soupis ve sborníku *Leoš Janáček. Obraz života a díla* (ed. J. Racek, Bo 1948), dále netematický soupis B. Štědroň: *Seznam Janáčkových skladeb a úprav* (SS 50, 1952, č. 2, příloha; s názvem *Dílo Leoše Janáčka*, P 1959, též ruská, anglická a německá verze) a chronologický (netematický) soupis díla (J. Procházka: *Hudební dílo Leoše Janáčka*, Frýdek-Místek 1979); V. Kaprál - netematický soupis v knize L. Kundery *Václav Kaprál* (Bo 1968); F. Kauer - tematický seznam singšpílů v disertaci K. Manschingera *Ferdinand Kauer* (W 1929); L. Koželuh - tematický katalog v práci M. Poštolky *Leopold Koželuh. Život a dílo* (P 1964); F. Krommer - tematický seznam instrumentálních skladeb v disertaci W. Horsta *Franz Krommer* (W 1932); J. Kříčka - netematický seznam v knize J. Dostála *Jaroslav Kříčka* (P 1944); J. Kvapil - netematický seznam v knize L. Kundery *Jaroslav Kvapil* (P 1944); J. Labor - tematický katalog v disertaci P. Kundiho *Josef Labor* (W 1962); J. Malát - netematický seznam v knize V. Vycpálka *Jan Malát* (P 1944); B. Martinů - netematické soupisy v pracích M. Šafránka *Bohuslav Martinů* (P 1961) a J. Mihuleho *Bohuslav Martinů. Profil života a díla* (P 1974), netematický katalog v monografii H. Halbreicha *Bohuslav Martinů* (Zürich - Freiburg i. B. 1968), dále pak netematický seznam *Bohuslav Martinů. Bibliografický katalog* (P 1990); V. Novák - netematický katalog v knize V. Lébla *Vítězslav Novák* (P 1964); V. Petrželka - netematický soupis v knize L. Firkušného *Vilém Petrželka* (P 1946); J. Regnart - W. Pass: *Thematischer Katalog sämtlicher Werke Jacob Regnarts (ca. 1540 - 1599)* (W 1969); A. Rejcha - netematický seznam v práci J. Vysloužila *Zápisky o Antonínu Rejchovi* (Bo 1970) a tematický katalog v knize O. Šotolové *Antonín Rejcha* (P 1977); F. X. Richter - F. X. Mathias: *Thematischer Katalog der im Strassburger Münsterarchiv aufbewahrten kirchenmusikalischen Werke Fr. X. Richters 1769 - 1789* (in: *Riemann Festschrift*, Lpz. 1909, s. 394 - 422). J. J. Ryba - tematický katalog v knize J. Němečka *Jakub Jan Ryba* (P 1963); B. Smetana - K. Teige: *Skladby Smetanovy* (P 1893; netematický komentovaný katalog); J. V. Stamic - tematický přehled děl s komentáři v 2. dílu knihy P. Gradenwitze *Johann Stamitz* (Wilhelmshaven 1984); J. Suk - netematický seznam v knize J. Berkovce *Josef Suk (1874 - 1935). Život a dílo* (P 1956); F. Tůma - tematické seznamy v disertacích H. Vogga *Franz Tuma (1704 - 1774) als Instrumentalkomponist* (W 1951) a A. Pescheka *Die Messen von Franz Tuma* (W 1956); A. Vranický - dílčí tematický katalog v práci V. Blažka *Bohemica v lobkovském zámeckém archivu v Roudnici n. L.* (P 1936); P. Vranický - M. Poštolka: *Thematisches Verzeichnis der Sinfonien Pavel Vranickýs* (in: MM 20, 1967, s. 101 - 128), dále též dílčí tematický katalog v práci V. Blažka *Bohemica v lobkovském zámeckém archivu v Roudnici n. L.* (P 1936); J. Zach - tematický seznam v knize K. M. Kommy *Johann Zach und die tschechischen Musiker im deutschen Umbruch des 18. Jahrhunderts* (Kassel 1938).

6. Vznikají též tematické katalogy, odborně evidující určité repertoárové historické oblasti apod. Z české produkce lze uvést zvl. tyto práce: J. Kratochvíl: *Koncertantní klarinet v českém klasicismu* (in: ŽH 4, 1968, P 1968, s. 285 - 372); J. Smolka: *Tematický katalog českých varhanních fug 18. století* (in: ŽH 1976, P 1977, s. 229 - 324); J. Vyšohlíková: *Bohemica ve sbírce autografů Státní knihovny v Berlíně* (in: MM 32, 1988, s. 93 - 150). Netematickým soupisem takové povahy je práce: J. Kouba: *Nejstarší české písňové tisky do roku 1550* (in: MM 32, 1988, s. 21 - 92).

7. Velmi kuriózním typem hudebních katalogů se staly počátkem 20. stol. tzv. "kinotéky", vlastně katalogy předpřipravených hudebních fragmentů pro účely → *filmové hudby*.

8. Vydavatelství gramofonových desek přikročila poměrně záhy k edici svých tržních katalogů či nabídkových seznamů (v českém prostředí již po r. 1930 (→ *gramofonový průmysl*, → *diskografie*).

9. Nastrojařské firmy propagovaly své výrobky formou nabídkových katalogů (v českém prostředí zvl. firmy *Förster, Petrof, Červený, Lidl a Pajkr*; dále lze uvést varhanářské nabídkové seznamy Jana Tučka z Kutné Hory a bratří Riegrů z Krnova).

10. Podle vzoru výtvarných výstav a muzejních expozic se v novější době pořizují též katalogy k hudbě zaměřených výstav (někdy takovéto katalogy nabývají povahy a funkce odborných monografií). K prvním českým publikacím tohoto typu patří *Katalog Smetanovy výstavy v Praze* (1917), zpracovaný Z. Nejedlým (pokus o evidenci výstavních katalogů podán v *ČSHS I*, s. 657, II, s. 1054).

B. Lex.: PHSN I, s. 194. MGG IX, s. 1035, XIII, s. 311. ČSHS I, s. 550, 656, 657, II, s. 1054. Riemann III, s. 952. New Grove XVIII, s. 732. MEH(Č), s. 320. **Knihy a čsp.:** F. Tadra: Sborové literátův čili: kůry literácké v Čechách (in: Památník pražského Hlaholu, P 1886, s. 1 - 72). F. Mareš: Rožmberská kapela (Časopis Musea království českého 68, 1894, s. 209 - 236). A. Horcicka: Die Lateinschule in Schlaggenwald (P 1894). R. Batka: Aus der Musik- und Theater-Welt. Beschreibendes Verzeichnis der Autographen-Sammlung Fritz Donebauer in Prag (P 1894). K. A. Göhler: Die Meßkataloge im Dienste der musikalischen Geschichtsforschung (in: SIMG 3, 1901 - 1902, s. 294 - 376). K. A. Göhler: Verzeichnis der in den Frankfurter und Leipziger Meßkatalogen der Jahre 1564 bis 1759 angezeigten Musikalien (Lpz. 1902). F. X. Mathias: Die Tonarien (dis. Lpz. 1903). J. V. Bouchal: Inventář hudebnin českého kantora v XVII. století (C 40, 1914, č. 2, s. 30). E. Trola: Tote Musik (Musica divina 7, 1919, č. 5 - 6, s. 71 - 72, č. 7 - 8, s. 111 - 112, č. 9 - 10, s. 139 - 144, č. 11 - 12, s. 171 - 176). A. Podlaha: Catalogus collectionis operum artis musicae quae in bibliotheca Capituli metropolitani Pragensis asservantur (P 1926). H. Gross: Inventář bývalého kláštera ve Zlaté Koruně, sepsaný po smrti opata Melichara Hörderla r. 1608 (in: Sborník historického kroužku 27, 1926, s. 68 - 72, 153 - 157). K. Vetterl: Der musikalische Nachlaß des Erzherzogs Rudolf im erzbischöflichen Archiv zu Kremsier (ZfMw 9, 1926 - 1927, č. 3, s. 168 - 179). Nettel 1927, s. 33 - 40. A. Breitenbacher: Hudební archiv kolegiálního kostela sv. Mořice v Kroměříži (Zvláštní příloha Časopisu VI. spolku musejního v Olomouci, roč. XL. [Rok 1928], Kroměříž 1928, Zvláštní příloha Časopisu Vlast. spolku musejního v Olomouci, roč. XLI. [Rok 1928], Olomouc 1928, Zvláštní otisk z Časopisu Vlast. spolku musejního v Olomouci, roč. XLIII, č. 1 - 4 [Rok 1930], Kroměříž 1930, Zvláštní otisk z Časopisu Vlasteneckého spolku musejního v Olomouci, roč. XLVIII., čís. 1 - 2 [Rok 1935], Olomouc 1935). A. Neumann: Piaristé a český barok (Přerov 1933, s. 141). E. Trola: Česká církevní hudba v období generálbasovém (C 60, 1934, č. 7 - 8, s. 75 - 76). E. Trola: Hudební památky v Českém Krumlově (C 61, 1935, č. 7 - 8, s. 86 - 90, č. 9 - 10, s. 109 - 111). B. Štědroň: Vyškovsko v hudbě a zpěvu (Výroční zpráva První kontribučenské spořitelny za rok 1934, Vyškov 1935). J. Racek: Inventář hudebnin tovačovského zámku z konce 17. století (in: Musikologie 1, 1938, s. 45 - 68). D. M. Norris: A History of Cataloguing and Cataloguing Methods 1100 - 1850 (Ldn 1939). A. Neumann: Příspěvky k dějinám hudby a zpěvu při olomoucké katedrále (1614 - 1780) (Brno 1940). J. Racek: Duch českého hudebního baroku (Bo 1940). W. A. Mozart: Verzeichnis aller meiner Werke (ed. E. H. Müller von Asow, W - Lpz. 1943). Racek Úvod, s. 77 - 92. T. Straková: Kvasický inventář z r. 1757 (Čsp. Mor. Mus. 38, 1953, Vědy společenské, s. 105 - 149). K. Vetterl: K otázkám katalogisace nářevů lidových písní (in: Musikologie 4, 1955, s. 181 - 198). J. M. Květ: Piaristický inventář ve Slaném (HRO 9, 1956, č. 5, s. 208). M. Krejčí: Inventář hudebnin kostela sv. Jakuba v Brně z r. 1763 se zvláštním zřetelem k Peregrinu Gravanovi (dipl. Bo 1957). J. Vanický: Nad hudebními inventáři z počátku 17. století (HRO 10, 1957, č. 14 - 15, s. 640 - 641). T. Volek: K otázce vzniku českých pastorel (HRO 10, 1957, č. 18, s. 774 - 776). E. Tomandlová: Horčičkův seznam hudebnin z pozůstalosti bakovského učitele Aug. Fibigera (MM 5, 1958, s. 5 - 131). J. Fukač: Cenný dokument moravského hudebního baroka (SH 2, 1958, č. 4, s. 156 - 157). M. Flodr: Středověké seznamy rukopisů jako historický pramen

(ČMM 77, 1958, č. 1 - 2, s. 1 - 28). P. Mies: Tematické seznamy hudebních skladeb (HRo 12, 1959, č. 4, s. 146 - 148). J. Fukač: Křížovnický hudební inventář (2 svazky, dipl. Bo 1959). J. Sehnal: Pohled do instrumentáře kroměřížské kapely XVII. a XVIII. století (in: Umění a svět 2 - 3, 1957 - 1958, Gottwaldov 1959, s. 53 - 91). R. Quoika: Über die Pflege weltlicher Musik in der Benediktiner-Abtei Braunau in Böhmen (in: Musik des Ostens 1, 1962, s. 198 - 218). J. Racek: Hudební inventáře a jejich význam pro hudebně historické bádání (Čsp. Mor. Mus. 47, 1962, Vědy společenské, s. 135 - 162). T. Straková: Brtnický hudební inventář (Čsp. Mor. Mus. 48, 1963, Vědy společenské, s. 199 - 234). H.-M. Pleßke: Zur Geschichte der deutschen Musikbibliographie (BzMw 5, 1963, č. 2, s. 97 - 111). Fukač 1964, s. 135 - 145. J. Keller: Evidence gramofonových desek. Náčrt problematiky a pravidla katalogizace (P 1965). J. Plavec: K otázce repatriace hudebních bohémik (in: SPFFBU 14, 1965, F 9, s. 195 - 205). T. Straková: Das Musikalieninventar von Pirnitz (Brtnice) (in: SPFFBU 14, 1965, F 9, s. 279 - 287). J. Sehnal: Das älteste Musikalieninventar Mährens (BzMw 7, 1965, č. 2, s. 139 - 148). O. Pulkert: Souborný hudební katalog (P 1966). V. Novák: K problémům katalogisace brixian (in: Zprávy Bertramky 1966, č. 47, s. 1 - 3). J. Fukač: Tschechische Musikinventare. Zur Frage der komplexen Bearbeitung historischer Musikverzeichnisse (in: Tschechische Musikwissenschaft. Geschichtliches, P 1966, s. 1 - 64). The Breitkopf Thematic Catalogue. The Six Parts and Sixteen Supplements 1762-1787 (ed. B. S. Brook, NY 1966). J. Sehnal: Hudba v jesuitském semináři v Uherském Hradišti v roce 1730 (HVě 4, 1967, č. 1, s. 139 - 147). J. Fukač: Zur inneren Systematik musikalischer Verzeichnissgattungen (in: SPFFBU 16, 1967, H 2, s. 21 - 30). J. Zálaha: Českokrumlovský soupis hudebnin z počátku 18. století (HVě 6, 1969, č. 3, s. 365 - 376). O souborném hudebním katalogu (HRo 22, 1969, č. 23 - 24, s. 710 - 713). V. Novák: Zur Katalogisierung von Werken der Familie Bixi (Mf 22, 1969, č. 3, s. 335 - 337). PAF, s. 139 - 144. E. Mikanová: Staroboleslavské hudební inventáře z 18. a začátku 19. století (in: Příspěvky k dějinám české hudby I, P 1971, s. 7 - 66). M. Huglo: Les Tonaires (Paris 1971). Z. Culka: Inventáře hudebních nástrojů a hudebnin piaristické koleje v Kosmonosích (in: Příspěvky k dějinám české hudby II, P 1972, s. 5 - 43). J. Zálaha: Českokrumlovský inventář hudebnin z druhé poloviny 18. století (in: Příspěvky k dějinám české hudby II, P 1972, s. 45 - 70). B. Štědroň: Český kůrový inventář z roku 1768 v Havlíčkově Brodě (HN 9, 1972, č. 6, s. 192 - 196). B. Štědroň: Ein Chorinventar aus dem Jahr 1768 in Deutsch Brod (Havlíčkův Brod) in tschechischer Sprache (in: SPFFBU 21, 1972, H 7, s. 31 - 42). J. Sehnal: Das Musikinventar des Olmützer Bischofs Leopold Egk aus dem Jahre 1760 als Quelle vorklassischer Instrumentalmusik (in: AfMw 29, 1972, s. 285 - 317). O. Pulkert: Souborný hudební katalog (HVě 9, 1972, č. 4, s. 368 - 369). B. S. Brook: Thematic Catalogues in Music (Hillsdale, New York 1972). J. Sehnal: Nové příspěvky k dějinám hudby na Moravě v 17. a 18. století (Čsp. Mor. Mus. 60, 1975, Vědy společenské, s. 159 - 164). J. Sehnal: Der Musikalienkatalog eines Olmützer Buchhändlers aus dem Jahr 1757 (Fontes Artis Musicae 25, 1978, č. 3, s. 243 - 249). J. Sehnal: Hudební inventář Kroměříže z roku 1659 (in: SPFFBU 32 - 33, 1984, H 19 - 20, s. 71 - 76). J. Sehnal: Hudební inventář strážnických piaristů z roku 1675 (Čsp. Mor. Mus. 69, 1984, Vědy společenské, s. 117 - 128). J. Sehnal: Hudba v olomoucké katedrále v 17. a 18. století (Bo 1988). E. Mikanová: Hudba na valdštejnských panstvích v 18. století (in: Studie Muzea Kroměřížska '91, Kroměříž - Bo 1992, s. 32 - 35). [JF - VCh]